

Я повільно йшов сонячним тротуаром, під ногами глухо чавкав водянистий брудний сніг, а широкою вулицею, бризкаючи їдким синім чи чорним димом, мчали легковики і вантажівки, автобуси і трактори.

Мої вуха вже давно звикли до вуличного гамору, не звикати ї очам до нестримного руху.

Я саме підходив до газетного кіоску, як раптом залунав пташиний голосочок та так дзвінко, що зупинив цілий гурт пішоходів. Кинув очима на низького густогіллястого кленчука — і о, радість: на тонкій гілці, коло самісінького стовбура сидить невеличка синичка і раз за разом:

— Ці-ці-і-і-нь, ці-ці-і-і-нь, ці-ці-і-і-і...

Та весняна мелодія таки перемогла неугавний вуличний гамір і вереск, бо люди, котрі поспішали тротуаром, стишували кроки коло кленчука, повертали голови до пташки і радісно усміхалися відважній.

А синичка не вмовкала:

— Ці-ці-і-і-нь, ці-ці-і-і-нь, ці-ці-і-і-і...

То співала весна!